

האשה בתרא פרק ששה עשר יבמות ק"ט.

מסורת הש"ס

(א) לעיל לו, (ב) צבורות כ, (ג) [לעיל סא: גיטין ב: צבורות יט: מזב: ע"ז לד: מ: חולין ו, יא: פו. גדה לא: מנח.ד] [צבורות יט: חולין יא.], (ד) לעיל סא: גדה לב. צבורות יט: ו, (ו) [לעיל סא: קה:], (ז) צבורות כ, (ח) לעיל פב. ע"ט, (ט) [ע"ב, י] [ז"ל כרבא],

גליון הש"ס

גמ' מה לי איסור ברת.
 עי' קדושין יד ע"א תד"ה
 ותהא ושם יב ע"ב תד"ה
 אם הקלנו ועי' לעיל קיד
 ע"א ועי' מנחות נג ע"ב
 תד"ה אין מחמילין:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] רש"י ד"ה מה לי איסור
כו' לאו הרחקה דרבנן היא
בדבר המותר. ג"כ עי' לעיל
פב ע"א ובמ"ל פ"א מהל'
יו"ט הלי"ז ובשו"ת נ"ב
ח"א סי' כא דף יג ע"א
וע"ד ועי' שו"ת מה"ד סוף
סי' ר"ג:

מוסף רש"י

הובא בעמוד קודם.

תום' חד מקמאי

[illegible]

ספון מיעוטא דמפלוז
למטאז קדבות ודחיל
וכרס מיעוטא ואי ר"מ
ליחזא [אתה חוששת]
למטאז ודאקא רבא רשע
חוקה ליבוט ורובא לשוק
ואיחוי מיעוטא דמפלוז
נסמכון אחזקה והיל'
פולא ופלנא לא תנשא
ולא תחייב סיפא חזקה
חוקה ורובא לשוק והה
[וכרס] מטאטא דמיעוטא
ולמיעוטא דמיעוטא לא
כפ"י. איבא דמפ'
ליחזא ר"מ מוקי מוקי
דאילו ריבנן מיעוטא
כמאנן דליתא דמי ולא
סמך מיעוטא
אחזקה אל' אמר'
מיעוטא כמאן דליתא דמי
והרובא וחזקה רובא עריך
מותרת לעמלא. ורפי
הפירושו היה אמר'
דלא תכלתאז הוא דיכין
לדיקל' כרנן דמי חיישי'
מיעוטא מותרת לישא.
והמציאת בה שפיר ליתא
ל'אמ' דמי ר'אז' ור'אז'

ולא רבנן למה לי למימר א
ליתא להאי פירושא ורבה א
וה"ל פלגא ופלגא וסיפא אמ
העיסה ובצק בידו ר"מ מטה
בחוזקת טהורה עומדת וסמ
קשיא דר"מ אדר"מ קשיא ד
מטתה ר"מ דתינוק דבר שא

ה'אשה שהלך בעלה כו' לא תנשא. הואיל ובלא נשים יא' בעלה:
ולא תסייבם. שמה ילדה צרתה. ובגמ' פ'ך אמאי לא
תנשא תחלוך ותנשא ממנה נפשו: היא לרסא. מפרש בגמ': היסא
גלה חמום. במדינת הים ובשילאה לא היה לה בן ואין יבם לזו אינה
חוששת שמה ניתן לה יבם. אע"ג
הוא דכל מה ילדה צרה בין זכר בין
נקבה מפקי לה לאה מיבם אבל
חמות דאי גמי ילדה לא זקיק לה להך
אלא"כ ילדה זכר וכו' היא לא חיישינן
שמה ילדה זכר היה: יאסא מליא.

יצתה חמותה מעוברת: חושש.
 שמא זכר היה: אינה חושש. דאיכא
 למימר שמא הפילה ואמ"ל לא הפילה
 שמא נקבה הייתה: גב' לזרה
 באחוריה. אם בלא עדים שאין זרמה
 מעוברת אינה חושש. שמא אשה
 אחרת נשא ונותרת ליכס: דבר מאיר
 חייש למיעוטא דפ' הכל שומעין
 (חולין ו.) גבי כותים שגזר על כל
 כותים משום אותם שמאלו דמות יונה
 צברה גרמים והסתחוו לה: פשע
 החנויות. דתניא (שם דף טז.) ובנמצא
 ההלך אחר הרוב דכיון דחנויות לפנינו
 הם ואנו רואין שרובן חנויות צבר
 השחטה: ופנהדרין. מוכזיז וי"א
 מחייבין דקי"ל דוכא' (סנהדרין דף טז.)
 דהואיל ורוב מוכזין וקמן ניהו: דלישא
 קמן. כגון הכא דמיל צבר רוב נשים
 שבעולם: אימא סיפא היטה לה חמות
 אינה חושש. אמאי נהי נמי דזכרים
 חוששין למיעוטא דאפילו ואילן ההלך
 אחר רוב נשים וכיון דרוב נשים
 מתעברות ליכא למימר בזכרים
 מיעוטא דמיעוטא אלא חד מיעוטא
 דרוב נשים מתעברות ויולדות ומיעוט
 כר': ה"ו והוון להו זכרים מיעוטא
 ופליחוש: דאיסור כרס חששו. שמה
 מתעברה כרסה: לא חששו. שמה
 מתעברה חמותה ואוקמה אחוקה:
 מה לי איסור לאו. מי לא צעין למימא
 לנספק איסור לאו כי היכי דחיישין
 לנספק איסור כרת הא מידי דספיקא
 לא לאו הרחקה דרענן היא בדבר המותר
 דנימא לכרת עבד הרחקה ללאו לא
 עבד הרחקה דדבר המותר דהכא
 שמה איסורא דאורייתא ממנא קעבד:
 רשא

(ד) דאורייתא *מה לי איסור ברת מה לי איסור

בצורה שהיה חולין צמעי אמו ויש לומר דר' יוחנן לא פסיק כוון שהיה לה חלב קודם לידה דההיא לא מיפטרה מנועם חלב ואפשר בן גמליאל דלא חייס למיעוטא בריש פרק כל הכלמים (ע"ד מאיר החס וקאמר נמי רשב"ג כל מלות שהחזיקו בם כותים ומיהו מכותים אין להביא ראיה דמשום דאחד רשע אין להחזיק בדברים אין צהן דעת לישאל ועשאוהו כו' משמע דסבר רבי יוחנן כדף נט): למעוטי מוריים וגבינות בית אונקין וסתמא כדבי מאיר התם כל ששהה ל' יום בחדס אינו נפל ה"א לא ששה ספיקא הוי אפילו כדמיימא לן התם כוותיה אע"ג דרוב אינם נפלים וכן מוכח ח' ימים בצעורה והיכריוה חליצה במת מוך שלשים ולא רצו לחזק פטור על יוצא לידו לעו וקלקול ולכך גם לענין אצילות פטור שלא יבא כדדרי המיקל בצל ואסרו כמו כן בצמהה דגורו צמהה אטו א יוצא למחר בחולה שיהא קרוב לפיהק ומת ואי"מ ולר"מ דחייס מעשרין ועוד דאיכא חזקה דטבל ומיהו אי לא חייס ר"מ למיעוט שפיר ויש לומר דלא חייסין כה"ג למיעוט דאם הוא החזקה משום מיעוט שנתקלקלו כדאמר בפ"ק דחולין (דף א.) שאני כותים דייבום תרי"ב. דסלקא דעתך השתא כמו דחזקה לשוק מהני

זי מפילות וסוכרן אחזקה והו"ל פלגא ופלגא בלא חזקה נמי ר"מ חייש למיעוטא אלא רדאי אל דר"ה אוקי' למתני דרשי ואפי' רבנן קשרי בלא חזקה דרבנן נמי אמרי' סוכרן מיטעטא אלא דר"ה מודה דר"ה ל' מיטעטא ומיעוטא ורש"י דר' אל דא כפ' עשרה ויחזיק תינות שמעא בעד ויחבכים מטמאין ואמרי' מ"ט דר"מ קסבר רוב תינות מטמאין ומיעוטא אין מטמאין ועיסה זו מיטעטא אחזקה ואחריי עלה ורובא. ורבנן מיטעטא כמאן דליהת נמי ורובא אחזקה ורובא רש"י אדורבנן. אלא למימ דר"מ אדר"מ ל' דעלוקט פלגא נמי ופלגא נמי אליבא דר"מ ואפי' כי דעת לשאל הוא דאדמרי' התם שני דברים אין בהם דעת לשאל ועשו אותם כחמים

ואמא ספא הימא ל' חתות איהו חוששת ואמא' הל' חזר רוב גשם וכו' ויחזיק מפילות וכו'. ג'ל

ה'אשה. יצתה מ'איה חוששת. אע"ג דליכא חוקא דמסייע לרובא דנקבות ומפילות חוששת דלימירע ליה חוקא שינתה מליאה: **אבל** לצרה אחריתי לא חיישינן. למימור לשון דהיא לצרמה דייק דהיא צרמה משמע לא שעהרה עמה ועוברת ולא משמע צרה אחרת אס נא:

הוצרתה למדינת הים
לה מת בעליך לא
שתדע שמא מעוברת
המות אינה חוששת
בביהושע אומר אינה
וא צרתה הא קמ"ל
אבל לצרה אחריתי
ולא תתייבם וכו':
מא מעברא וקפגעה
ולא לא תנשא אמאי
רוב נשים מתעברות
אמאי דהייש למיעוטא
זולי רבנן בתר רובא
תשע חנויות וסנהדרי
לא אזלי רבנן בתר
דבוצא דליתא הו

כגון מ' חנויות וסנהדרין בו.
 תימה היכי פליג ר"מ והסמב
 אחרי רצים להטות ועוד היכא אשכחן
 דפליגי ר"מ ורבנן בט' חנויות הא
 לא אשכחן דפליגי אלא בקטן וקטנה
 ושם לא דוקא קטן ט' חנויות
 וסנהדרין אלא כגון מיעוטא דפליגי
 בחולין (דף יא.) ובמס' ע"ז (דף מ:).

[ע"י תוספות כדורות יט: ד"ה ברובא]:
 מחזורתא מתני' ר"מ היא.
 דמייש למיעוטא מיהו

אנן לא קי"ל כר"מ אף על גב דלמי
סתמא דמתני' כר"מ זהא דחייס
למיעוטא [אפ"ה] לא קי"ל כוותיה
מדלמנן כפ"ק דטולין (דף יא: וס' ו')
מאירי אכילי זישרא משמע דלנן
הזמן איננו נשקל ונשקל ונשקל

שפיר חנינן וקשה לצפרק הנקט
 בהמה (במדות דר. וס) פסיק ר' יוחנן
 כרש"ג דלמר בלוקס בהמה מניקה
 מן העודד כוכבים דפטור מן
 הבכורה כשנה כרוך אחרת משם
 דלא מרחמא אל"כ ילדה אכל מטעמא
 דחלב לא מיפטרה אע"ג דרוב
 בהמות אין חולבות אל"כ יולדות
 אלמא חיישין למיעוט אע"ג דליכא
 חוקה בזה מיעוטא דאי אמרת אוקי
 בהמה בחוקת שלא ילדה אדרבה
 בהמה חיישין למיעוט אל"כ ילדה

העמל הולד בחזקת שחין קדוש
 אלא בזה דלא מרחמא אלא אם כי ילדה וג"מ להיכא שראינו
 שצ"ג סבר חלב פטור א) והשתא אחי שפיר דמשכחת רבן שמעון
 (מ: וס:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגזר רבי
 אלמא לא חייש למיעוט ורבי יוחנן נמי אכיל משחיטת כותים
 וזוטא רשעים אכל צפ' עשרה יוחסין (קדושין דף פ. וס:) גבי שני
 כרבנן דרבי מאיר והא דלמך רבי יוחנן צס"פ אין מעמידין (ע"י
 וי סתם ואח"כ מחלוקת בריש כל הללמים (סע דף מ: ו) והא דארשב"ג
 מן הגג או אכלו ארי בפרק רבי אליעזר דמילה (שבת דף קלו. וס:)
 המה אסר התם ולא זולתין בתר רובא התם משום שלא יבא להקל
 וכן להחריב לשוק בלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיקה ומה
 קל בערוה ועוד דכלאו הכי יש להקל התם דקיימא לא הלכה
 דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסרו בזהמה צבריא שמא
 עוט היכי משכחת לה דמאי כיון דאיכא מיעוט עם הארץ שאין
 מה"ט אפילו היכא דאיכא חזקה בזהיה אלא מדרבנן הוה אחי
 כל ישראל מי הוחזקו אע"ג דבגי כותים גזר ר"מ על כולם
 אומה אחת הן ואין מזהרין במצות ישראל: **ר"ש** דאחזקה
 די רוב ה"ג מהני חזקה לייבום בזהדי מיעוט דמפילות ומתיבס:
 וחזקה

סמך מיעוט אחזקת וו"ל פלגא ופלגא וכיון דאין דעת לשאל אין שורפין. ועי'ל דלעולם אחזקת בחד מיעוט כהאי דיעסה אבל בחר מיעוט סמך מיעוט אחזקת ובמנתי' איכא למיעוט אחזקת. ומחלוקת. וד"ה אלפ שכתב המשנה הזאת י"ז שספק ע"ה הפירושו הוא י"ז. ובמנתי' נאזק נאזק פ"ג כ"ב במנתי' ד"ה איך רבנן ס"ל דרובא דחזקת כ"ה הדינ נאזק ורי"מ ס"ל דחזקת הישישין למיעוט סמך מיעוט לחזקת וו"ל פלגא ופלגא. והאיא דחזקת שומאג בצד העיס' דרבינא האי י"ז ולשוני כדנשינא. ואתא תנאש שפאטא מנ"ה ואמרזו חמ' בעלזא ואי' ח' דרבינא דלבריה וזעזעל ולא ממייבמת דוקא בדרשוני אי שפארזי אי הווא ינוקא מבערזא ולא אי' ח' כ"ה

עין משפט
נר מצוה

א א מיי' פ"ג מהלכות
יבום הל טז סמג עשין
נ טוש"ע אה"ע סימן קטו
סעיף יג:
ב ב מיי' שם הל' ז יח
וסמג שם טוש"ע שם
סימן קטו סעיף ט:

תוספות ישנים

[illegible]

(א) ר"ל כפירוש ר"ת דהיכא דאיכא חזקה חיישינן למיעוט. ועי' בתוספות בכורות (דף כ) ד"ה חלצ.

תוס' חד מקמאי (המשך)

[illegible][illegible]